

عنوان مقاله:

بررسی اثر عدم اهلیت اصحاب دعوا در دادرسی

محل انتشار:

دومین کنفرانس ملی و اولین کنفرانس بین‌المللی حقوق و علوم سیاسی (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسنده:

محمدرضا رضائی - کارشناسی ارشد حقوق خصوصی دانشگاه آزاد واحد دامغان.

خلاصه مقاله:

در دادخواهی متداعیین باید از اهلیت قانونی برخوردار باشند. بنابراین یکی از شرایط اقامه دعوی داشتن اهلیت است. در مورد ضمانت اجرای اهلیت طرفین دعوی، در قانون آیین دادرسی مدنی مقررات مختلفی وجود دارد. از یک طرف طبق ماده 86 قانون آیین دادرسی مدنی چنانچه خوانده اهلیت نداشته باشد، می‌تواند از پاسخ به ماهیت دعوی امتناع کند، از طرف دیگر در ماده 105 قانون مذکور مقرر شده است که در صورت محجور شدن یکی از اصحاب دعوی، دادرسی به طور موقت متوقف می‌شود. اگر در مرحله اجرای حکم یکی از طرفین محجور شود به موجب مواد 10 و 31 قانون اجرای احکام مدنی دادرسی متوقف می‌شود. در ماده 332 قانون آیین دادرسی مدنی، قرار عدم اهلیت یکی از طرفین دعوی از قرارهای قابل تجدیدنظر است. در این مقاله که به روش توصیفی انجام می‌شود بررسی اثر عدم اهلیت اصحاب دعوا در دادرسی مورد واکاوی قرار گرفته نتایج حاصل از تحقیق نشان می‌دهد چنانچه خواهان در زمان طرح دعوا اهلیت نداشته باشد، قرار رد دعوی صادر می‌شود ولی اگر در جریان دادرسی، اهلیت خود را از دست دهد، قرار توقیف دادرسی می‌شود. خوانده چه در زمان طرح دعوی و چه در جریان دادرسی، اهلیت نداشته باشد، قرار توقیف دادرسی صادر می‌شود و با صدور این قرارها دادرسی متوقف خواهد شد. به نظر می‌رسد در حقوق کشور ما نظریه ضمانت اجراها در حقوق دادرسی مدنی خصوصا تمیز اهلیت از سمت و اختیار که موجب تشتت آرا و نظرات شده است نیازمند تامل جدی باشد.

کلمات کلیدی:

دادرسی، اهلیت، ضمانت اجرا، قرار رد دعوی، توقیف دادرسی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1027593>

